

Kristus si zamiloval církev

Ef 5,25-33

Jak jsme slyšeli, dnešní slovo apoštola Pavla křesťanům v Efezu v sobě nese dvojí náboj. Tento text se může klidně číst jak o svatbách, tak třeba u příležitosti členského shromáždění. Je tam totiž jedním dechem řeč o manželství i o církvi. Ta idea manželství je pro Pavla velice podobná vztahu Krista a církve. Ale cílem dnešního kázání není hovořit o manželství. Budeme za chvíli účastni výročního členského shromáždění. Rád bych se pokusil povzbudit nás z tohoto textu pohledem na Pána Ježíše, toho nebeského ženicha své církve. Chtěl bych z tohoto textu připomenout 3 pohledy na Pána Ježíše.

1. Kristus miluje církev

Ta první myšlenka vychází z v. 25: „*Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev.*“ To je první pevný bod, to je první velké ujištění tohoto textu. Kristus miluje církev. To jistě neznamená, že by Kristus nebyl někdy ze své církve smutný nebo dokonce na ni rozhněvaný. Fenomén církve v dějinách je zatížen mnohou rozporuplností. Mnoho nevěřících lidí možná neútočí až tak tolik na Boha, jako právě na církev. Podívejte se, co ta církev všechno dělala! Mnohé věci jsou třeba zkreslené, nadnesené, tendenční. Ale asi nikdo nemůže popřít, že církev v dějinách má skutečně i svou odvrácenou stranu. Že tu není jen ta strana sluneční, ale i ta strana stinná. A není to až problém doby pozdější. Cožpak živý svět Nového zákona, zejména apoštolských dopisů, epištol, není plný zápasu o církev? Kolik problémů bylo v církvi korintské. Nebo „vizitační pohledy“ Pána církve do některých maloasijských sborů v knize Zjevení – nemáš už takovou lásku jako na počátku (Efez)... podle jména jsi živ, ale jsi mrtev ... nejsi studený ani horký, nesnesu tě v ústech ... Galatští se „kousali a požírali“ (Ga 5,15), Jakubovi adresáti se svářili a bojovali, dávali průchod vášním, přejímali způsoby a myšlení světa (Jk 4,1-4). Někdy možná máme představu první církve jako jakéhosi ideálu, ke kterému se chceme vracet. Ale co je tím ideálem? Určitě ne se vším všudy život první církve. Pokud, tak ideálem nám může být apoštolský zápas o církev a příklady lásky a věrnosti. Ale poctivě musíme uznat, že Bible nezná nějaký prvotní dokonalý, rajský stav církve. Církev od počátků provází problémy vnitřní i vnější. Útlak zvenčí i vnitřní problémy v církvi samé. Zjednodušující pohled by mohl říci, že první církev byla ještě krásnou církví, a proto ji Kristus mohl milovat. Ale není tomu tak. Ani první církev nebyla zdaleka vždy krásná.

A tak ta jistota a to povzbuzení nespočívá v tom, že by církev byla tak „zamilování hodná“. Ne. Kristus miluje svou církev i *přes to všechno* rozporuplné, co se v ní od počátku dělo. Kristus nemiluje církev ideální, dokonalou, ale církev reálnou, i s jejími zápasy, výšinami a prohlubněmi, vzestupy i pády. Kristus si zamiloval církev. To je sestry a bratři naše velká jistota. Svou naději a víru neskládáme do církve a jejích schopností, ale do Krista, který ji miluje. A to může být velikou posilou i pro náš zápas o sbor a o církev. Vstoupili jsme do Cesty obnovy, možná všelijak nejistě našlapujeme a hledáme směr. Uvědomujeme si, že jsme lidé nedokonalí, že naše poznání je jen částečné, učíme se navzájem přijímat a milovat, nacházet cesty jednoho k druhému přes různost pohledů a názorů. Jistě ani žižkovský sbor není dokonalý. Asi každý z nás by mohl vedle věcí radostných a požehnaných pojmenovat i něco, co ho naopak ve sboru tíží a trápí. Bratři a sestry přijměme ale dnes také i to úžasné evangelium: Kristus miluje svou církev. Kristus miluje i žižkovský sbor. To je přece ta síla, to je přece vždy to nové, nadějná a obcerstvující.

2. Kristus se obětoval pro církev

Ta druhá myšlenka navazuje na Kristovu lásku k církvi. Ta láska se nějak konkrétně projevila. A to je další povzbuzení tohoto textu. Kristus si zamiloval církev a „*sám se pro ni obětoval*“. Církev je organismus zrozený z Kristových ran. Apoštol Pavel to vyjádřil také ve Skutcích apoštolů, kde kladl efezským starším na srdce, aby byli pastýři Boží církve, „*kteří si Bůh získal krví vlastního Syna*“ (Sk 20,28). Opět si můžeme položit otázku – jak vnímám církev? Není naše vnímání církve někdy až příliš lidské? Co vlastně v církvi řešíme? Musíme řešit mnoho věcí. Musí se dělat množství porad – staršovstva i různých týmů, zpěváci a hudebníci musí nacvičovat písně, v kuchyňce se musí připravovat káva a čaj, musí se uklízet společné prostory, hospodářská rada musí rozhodovat o stavebních investicích, musí se organizovat pravidelné i nepravidelné aktivity ... nemůžeme tu jmenovat všechno. A je to snažení a hemžení, které se někdy více někdy méně úspěšně snažíme zvládat a koordinovat. A někdy je toho skutečně mnoho. Někteří jsou zapojeni hned v několika službách. Nevím, jestli při tom všem sborovém cvrkotu nemáte někdy pocit, že se nám z té veškeré, jistě bohubilé a dobré a potřebné církevní aktivity paradoxně trochu nevytrácí duchovní podstata. Nemáte někdy pocit, že je toho tolik – rodina, práce, děti, nemoci, starosti a k tomu služba ve sboru. Možná ani jednoduše nestiháte u toho mít nějaké hluboké duchovní prožitky. Pak se nám život církve může zdát hodně „tělesný“, hodně tlačení a nesený našimi lidskými silami. Bez moci Ducha svatého.

Opět nám v tom všem může být povzbuzením slovo apoštola. Ten jeho pohled na Krista, na církev, pro kterou se on obětoval, kterou si Bůh vydobyl krví vlastního Syna. Není to vždy jednoduché si to při všem tom „sborovém

provozu“ připomínat a skutečně to do hloubky prožívat. Ale zase je to zdroj, ke kterému se smíme stále znovu vracet, stále znovu si nad ním smíme přerovnávat své osobní motivy, proč v církvi vlastně jsme a sloužíme, stále zde ve své vyprahlosti můžeme nacházet zdroj duchovní síly a inspirace a vpravdě se obnovovat. Žijeme a sloužíme v organismu, který se zrodil v Kristových ranách a který z moci ran Kristových vůbec existuje, žije a také slouží. Při vši své lidské činnosti, aktivitě a službě mějme v srdci Krista a jeho rány způsobené mu pro nás. To je zdroj života a služby církve. Ne naše plány, organizace, koordinace (nic proti nim, jsou potřebné), ale Kristova láska a oběť, to je základ církve, to je zdroj života. Někdy se nám ten pramen může zanášet všelijakým listím a větvemi. Udržme si cestu k prameni otevřenou. Nechtějme ho nahradit naším lidským aktivismem.

3. Kristus pečuje o církev

A třetí myšlenkou z našeho textu je slovo, že „*Kristus pečuje o církev*“ (v. 29). Opět je za tím ta analogie s manželstvím – muži mají milovat své ženy a pečovat o ně. Jako i Kristus sám pečuje o církev, svou nevěstu. Pavel říká, že kdo pečuje o svou ženu, činí dobře i sám sobě, protože oba tvoří jedno vzájemné propojené tělo. V tom je někdy nepochopení manželství, když každý chce najít jen své vlastní uspokojení. Ale Bible říká, že cesta k pravému uspokojení vede přes vzájemnou péči jednoho o druhého. Ne soliterismus, ale vzájemná péče. V této logice, kdo pečuje o toho druhého, pečuje i sám o sebe, protože oba tvoří jedno propojené tělo. A tak může Pavel shrnout: „*Nikdo přece nemá v nenávisti své tělo, ale žíví je a stará se o ně. Tak i Kristus pečuje o církev*“ (v. 29). Ta starost či péče o své tělo nebo o své manželství je tu popsáno takovým něžným slovem. Doslova bychom to mohli přeložit jako „hýčkání“ nebo „nošení“, jako když matka nosí své dítě. Téhož slova použil Pavel ještě jednou, když napsal Tesalonickým: „*Ač jsme mohli jako Kristovi poslové dát najevo svou důležitost, byli jsme mezi vámi laskaví, jako když matka chová své děti*“ (1Te 2,7). Pečovat, hýčkat, nosit jako matka dítě v náručí. Takového slova použil Pavel pro péči manželskou a dodává – a právě tak o vás pečuje Kristus: pečuje, chová, hýčká, nese v náručí. Je to takové něžné, intimní vyjádření. Pavel psal Tesalonickým, že se jako Kristův posel mezi nimi mohl projevovat povýšeně, dávat najevo svou důležitost. Ale zvolil jiný přístup, choval se laskavě, jako když matka chová své dítě. Tím spíše Pán církve by mohl dávat najevo svou moc a vynucovat si respekt silou. Ale Pavel říká, že Kristus žíví a něžně pečuje o svou církev. On, Pán všeho. Pokračuje v tom, co už započal, když byl zde na zemi: „*Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé*“ (Mt 20,28).

Pro život církve v tom opět zní veliké povzbuzení. Kristus pečuje o svou církev. Je to péče daná jeho láskou a jeho obětí. Takový je Pán církve a taková je i jeho péče. Žíví a sytí nás svým slovem, vychovává svou pravdou, pečuje o nás svojí láskou. A je v tom věrný a vytrvalý. Zkrátka Kristus si vzal církev za svou. A musíme dodat svatební dikcí: v dobrém i ve zlém. Spojil se se svou církví tak, že o ní může Pavel napsat, že je *tělem Kristovým*. I zde je paralela. Muž a žena se stávají jedním tělem. Podle toho spolu mají žít. A Kristus je spojen se svou církví také v jedno tělo. Proto Kristu na církvi tolik záleží. Vnímá každou radost a požehnaní v církvi a vnímá i každou bolest a trápení v církvi. Vždyť je to *jeho* tělo. Je v tom velké povzbuzení, nejen my lidé, křesťané, se snažíme budovat a pěstovat církev. To by byl jen lidský zájmový klub. Ale Kristus sám pečuje o církev, o své tělo, jako nejvyšší pastýř.

Tak tedy to jsou ty zdroje, ze kterých čerpáme pro život církve: Kristova láska, Kristovy rány a Kristova péče. To, jak z nich umíme čerpat a jak nás vnitřně formují, to určuje celé naše křesťanství, naši službu i vzájemné spolunažívání. Udržujme cestu k těmto pramenům volnou.

Neděle 18.3.2018 Sbor CB Praha 3, M. Žemlička